

Jeg vil ikke kalde mig selv alkoholiker, jeg vil kalde mig misbruger



Kvinden her bor i Skive Kommune, og har været i alkoholbehandling på Rusmiddelcenter Skive. Hun fik behandling, efter misbruget eskalerede, og hun forsøgte at begå selvmord.

Hun har valgt at være anonym.

Her fortæller hun sin historie:

Inden jeg gik fra min eks havde vi et forhold til alkohol, som der nok er mange der har. Vi fik lidt vin i weekenderne, og måske når man lige kom hjem fra arbejde, men det var ikke sådan, at det var alarmerende. Jeg kunne da passe mit arbejde. Så gik jeg fra min eks. Lige pludselig skulle jeg i min alder stå alene. Det havde jeg ikke gjort før, for vi mødte hinanden tidligt. Så jeg kom faktisk direkte fra mine forældre og ind i et parforhold.

Efter bruddet kom ensomheden og alt det, der følger med pludselig at skulle stå på egne ben. Der er mange ting, man skal finde ud af. Der er mange praktiske ting; forsikringer, bank, hvordan fylder man

sprinklervæske på bilen? Det anede jeg ikke noget om. Det var en hård kamp for mig. Jeg har altid godt kunnet lide at gå ud, men det eskalerede bare, dengang jeg blev alene. Så pludselig var det faktisk hver dag, jeg skulle have rødvin.

I starten gik det ikke ud over mit arbejde. Men det gjorde det til sidst, hvor jeg et par gange meldte mig syg på grund af tømmermænd og ikke kunne komme op på arbejde. Jeg var god til at skjule det i starten, men trak mig fra de sociale arrangementer, og jeg var ikke god til at søge de veninder, som faktisk gerne ville være der for mig.

Min søn opdagede det også, selvom jeg havde masser af undskyldninger og kunne drikke rødvin af kaffekopper.

Hen ad aftenen, når det var ved at være sengetid, havde jeg løbende gået og drukket i løbet af dagen, og der har han nogle gange direkte spurgt: "Mor, er du fuld?"

Jeg brugte lang tid på at planlægge mine indkøb. Altså, jeg måtte jo ikke løbe tør. Jeg har prøvet at løbe tør ved 11-tiden om aftenen, men så vidste jeg, at der var en tankstation, der havde åbent. Og så cyklede jeg derned, og det var da heller ikke forsvarligt. Det tænkte jeg bare ikke på.

Førhen var jeg den person, der ikke kunne forstå, at folk kunne bruge deres tid på værtshuse. Men nu gjorde jeg det selv, og det var lige meget, om det var mandag, tirsdag, onsdag, torsdag eller fredag. Og så havde jeg en veninde, som jeg gik ned i byen med allerede om formiddagen. Kl. 12 sad vi allerede på værtshusene. Det var jo uforsvarligt, det kan jeg godt se i dag. Jeg kunne ikke reagere, hvis der var noget med min søn.

Jeg har haft det sådan, at det ikke var mig at skulle leve det vilde liv, men jeg gjorde det alligevel. Men på et tidspunkt havde jeg det sådan, at nu var det nok, men jeg kunne bare ikke stoppe. Jeg havde løjet for min læge, som havde spurgt, om ikke jeg havde et alkoholproblem. Men der benægtede jeg og sagde, at jeg nok selv skulle styre det. Jeg sagde, at jeg kunne stoppe fra den ene dag til den anden. Men når jeg gik fra lægen gik jeg direkte ned på et værtshus, for der var ingen, der skulle bestemme, hvornår jeg skulle holde op med at drikke. Det skulle jeg nok selv styre.

Men jeg troede ikke selv på det. Der havde misbruget så godt et tag i mig, at jeg ikke bare kunne stoppe. Jeg begyndte selv at tænke, at der skulle ske noget, jeg kunne ikke fortsætte sådan her, det var ikke mig. Så på et tidspunkt, hvor jeg sad sammen med en veninde og drak, fik jeg en sms. Det var fra min søns kammerats mor, som skrev til mig, at hun syntes at jeg skulle være der noget mere for min søn og droppe alkoholen. Der tænkte jeg: "Hold da op, jeg er ved at være så langt ude, at andre kan se, at jeg har et problem." Og det satte noget i gang inden i mig. Men jeg kunne ikke selv stoppe det. Der havde jeg også været igennem et selvmordforsøg.

Efter selvmordsforsøget fik jeg besøg af mobilteamet. Jeg kan huske, at han kom fra mobilteamet om tirsdagen. Vi havde været på værtshus både fredag og lørdag og så igen mandag. Men jeg tog tidligt hjem, for jeg vidste, at jeg skulle have besøg af mobilteamet. Så jeg skulle simpelthen være frisk, der var ikke noget han skulle opdage på mig. Men på en eller anden måde er de jo rigtig gode til at se igennem en. Så jeg kunne stå der og tænke, at jeg var nok så frisk, men det første, han sagde til mig, var: "Hvordan pokker er det, du ser ud?"

Og så kom det bare, så lagde jeg simpelthen alle kortene på bordet. Hvordan det stod til, hvordan jeg havde løjet for ham. Hvordan jeg havde løjet for min læge, hvordan jeg havde løjet for omverdenen, og hvordan jeg havde løjet for mig selv...

Vi ringede til Rusmiddelcenteret, og de spurgte, om jeg selv kunne afruse mig. Det kunne jeg ikke, og i samråd med min læge kom jeg væk til afrusning i en uge. Jeg skulle komme direkte op på Rusmiddelcenteret bagefter. Så efter afrusningen tog jeg bussen fra Holstebro til Skive, og skulle direkte herop til Rusmiddelcenteret. Men jeg var flov over at komme her, rigtig, rigtig flov. Men det skal man bestemt ikke være flov over, det skal man kaste bort og så klappe sig selv på skulderen i stedet..

Jeg satte mig ind i en taxa og jeg turde ikke sige hvor jeg skulle hen, så jeg sagde bare, at jeg skulle op på politistationen. Så sagde taxachaufføren: "Jamen du har da ikke din uniform på?". Men jeg sagde, at den lå i tasken, jeg skulle ikke sige, at jeg skulle herop, for det var så flovt. Så jeg kom med min store taske og havde det helt forfærdeligt.

Det, at jeg ikke skulle drikke mere, det var jeg ligesom afklaret med. Det er mig, der bestemmer, og jeg ved, hvad jeg vil. Mit liv skal simpelthen være bedre.

Da jeg først kom op på Rusmiddelcenteret, var det helt fantastisk. Altså, jeg var nervøs over at gå op ad de ståltrapper. Men da jeg så først trådte ind ad døren, blev jeg modtaget varmt af personalet. Jeg havde jo ingen forestilling om, hvordan det var. Men jeg synes, her bagefter, når jeg kommer her, at det er skønt og dejligt. Der bliver hilst på en, og man bliver ikke set ned på. Man er bare en person.

Efterfølgende har jeg gået til samtaler og behandling på Rusmiddelcenteret. Gruppebehandling for eksempel. Og det er simpelthen så godt. Sommetider tror man, at man er ene om at tænke de ting, men så kommer man til at høre, at sådan har de andre det også. Så det er helt normalt, og vi støtter hinanden. Vi får nogle værktøjer, vi kan arbejde med. Jeg kan se nu, at det altid lå til mig at være den, der trådte til og hjalp. Og så tænkte jeg ikke lige på mig selv. Så det er jeg blevet rigtig god til. Lige at tænke mig om, inden jeg siger ja eller nej til noget. Vil jeg det her? Jeg tænker faktisk meget på mig selv nu, og gør også meget det, som jeg lige har lyst til.

Efter jeg er kommet ud af misbruget har fået mit liv tilbage. Jeg er meget mere frisk og glad. En helt anden gejst i tilværelsen. For førhen, da jeg havde et misbrug, handlede det kun om det.

Jeg har været uden antabus i en uge nu. Og det er bare rigtig, rigtig dejligt. Fordi jeg har den holdning og har besluttet, at jeg ikke skal være misbruger. Så jeg rører det ikke, og jeg kommer aldrig til det. Jeg vil ikke. Og jeg har det dejligt, når jeg sidder i sociale sammenhænge, og der er alkohol, så tænker jeg: "Det er godt, det ikke er mig". Det gør jeg virkelig.

I dag er kvinden ædru og tager ikke længere antabus. Hun er stadig i kontakt med Rusmiddelcenter Skive, og har tilbudt sin hjælp til andre, der måske kan have brug for en snak om at søge hjælp til at komme ud af et misbrug.